

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. december 16.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ISTEN AJÁNDÉKA A HIT

Lekció: Lukács 18,1-8

Alapige: Lukács 18,8b

„... De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?”

Imádkozzunk!

Urunk, hálaadással köszönjük neked ezt a mai napot is. Köszönjük, hogy hajlékomba jöhettünk, és a zsoltárossal együtt vallhatjuk, hogy „mily szerelme-tesek a te hajlékaid, ó Seregek Ura.”

Köszönjük a gyülekezet közösségét, hogy nem egyedül figyelünk rád, hanem sokan. Tekintetünk reád szegeződik, Urunk, és tele a szívünk várakozással. Várjuk a te ígédet, a te jelenlétedet, amely megvidámít, éltet, bátor szívet ad.

Köszönjük, Atyánk, hogy elkészítetted számunkra ezt a reggelt is. Bárcsak a mi szívünk is készen lenne, ahogy az előbb figyelmeztettük saját magunkat is: készen legyen a szívünk, és úgy várjuk a te jöveteledet. Amikor visszajössz égi szent úton, az ég felhőivel, úgy, ahogy valamikor elmentél a földről testben, Úr Jézus Krisztus.

Köszönjük, hogy hozzád jöhettünk, de még inkább azt, hogy te engedted szí- ned elé Jézusért, a mi Urunkért. Köszönjük, ha a bűneink megbocsáttattak az Ő nevéért, ha életünkben újjá lett minden, és a régiek elmúltak.

Köszönjük a kegyelmi időt, amelyet ennek a világnak adtál, amelyben él- hetünk, amelyben hangzik a te szavad, a te ígéd. Ahol hirdetik sok-sok helyen a kereszt evangéliumát, az örömhírt, hogy úgy szeretted és szereted ma is ezt a vi- lágot, hogy a te egyszülött Fiadat adtad, hogy aki hisz benne, ne vesszen el.

Köszönjük a mögöttünk levő hetet, annak minden ajándékát, próbáját, örömét vagy bánatát, nehézségét vagy a benne kapott megoldásokat. Köszönjük, hogy sasszárnyakon hordoztál bennünket.

Kérünk, áldd meg ezt a mai napunkat is, legyen igazi adventi örömünk, vá- rakozásunk, készülődésünk. Áldd meg az énekkar esti szolgálatát is közöttünk,

amikor a te üzeneted az ének szárnyain keresztül hatol a szívünkig. Kérünk, áldd meg az ő szolgálatukat, amikor öregekhez és betegekhez mennek ezen a mai napon, hogy felcsendüljön olyanok otthonában is az ének, akik már nem lehetnek közöttünk idős koruk vagy gyengeségük miatt.

Hadd tegyünk mindent a te kezedbe, Urunk, ezen a napon is. Kérünk a most megszólaló igéért is. Szólj, Urunk, mert ha nem te szólsz, a szó fülig, ha érhet, de szívig nem mehet. Nekünk arra az igére van szükségünk, amely a szívig megy, és ott megcselekszi végre velünk azt, ami jó.

Kérünk, hogy Szentlelked által végy körül bennünket, szenteld meg szívünket, készíts neved imáadására, magasztalására.

Ámen.

Igehirdetés

Az elmúlt vasárnapokon Isten ajándékairól volt szó, hogy mi-mindent készített és adott az Őt szeretőknek. Ezen a vasárnapon az következik, hogy Isten ajándéka a hit. De mivel a hitről már oly sokszor szóltam az elmúlt időszakban, ezért valahogy mindig odáztam, hogy ne megint a hitről legyen szó. Aztán az Efézusi levél 2. fejezetében olyan világosan van leírva, hogy a hit az Isten ajándéka, pontosan úgy olvassuk: „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem tőletek van, Isten ajándéka ez.”

Ebbe a sorozatban kíváncozna az, hogy Isten ajándéka a hit. És amikor elolvastam, hogy mi a vasárnapi ige, akkor a szívem megörült, mert a mai igében van ilyen mondat, amikor Jézus Krisztus azt mondja: vajon az Emberfia, ha eljön, talál-e hitet a földön? Örültem, hogy mégis csak előkerül a hit, csak a mai alkalommal egy másik vonatkozásban. Láthatjuk, hogy mennyire nem az a döntő, amit az ember elgondol, elhatároz, hanem az a döntő, amit az Úr akar, és amit az Úr üzen nekünk.

A mai igében Jézus Krisztus feltesz egy érdekes kérdést: „Amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?” Érdekes, hogy összekapcsolja eljövetelét a hit kérdésével. A Bibliában általában azt olvassuk, hogy a hitet az üdvösséggel kapcsolja össze a mi Urunk. Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülj. Aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözülni fog. Tehát az üdvösséggel kapcsolja össze Jézus Krisztus, mégpedig abban az értelemben, hogy a hit olyan ajándék, olyan képesség, amellyel megragadhatom Krisztust és benne az üdvösséget.

A mai igénk összekapcsolja a Krisztus várását, az adventet a hit kérdésével. Vajon, amikor eljön az Emberfia, talál-e hitet a földön? Ha ezt az egyetlen mondatot vesszük, akkor látszik, hogy nem az a kérdés, hogy eljön-e Krisztus, hanem az, hogy talál-e hitet a földön. Ha eljön az Emberfia — ez nem kérdés, ez kijelentés. Így is mondhatnánk: ez fix, hogy az Emberfia el fog jönni hatalommal, dicsőséggel. El fog jönni ítéletre. El fog jönni arra, hogy az övéit magához vegye, és „elvigye felhőkön át elkészített menyasszonyát.”

Isten igéjében nem kérdés, hogy Jézus eljön-e. Mi a kérdés? Az, hogy talál-e hitet a földön. Érezzük ebben az egyetlen mondatban, hogy a bizonytalanság nem az Úr részéről van, a bizonytalanság mindig az ember oldalán van.

Mert az bizonyos, hogy az Emberfia eljön. Az a bizonytalan, hogy talál-e hitet a földön. A bizonytalanság soha nem a mi Urunké, az mindig az ember oldalán van.

A Bibliában ez a szó: találni, kétféle értelemben fordul elő. Jó, ha ezt tudjuk. Ezt a szót használja a Biblia akkor is, amikor megtalál valamit – mondjuk véletlenül. Példa erre, amikor a szántóföldben elrejtett kincset megtalálja az ember. Ő nem kincset keresni ment, hanem szántani akart. Amikor szánt, az eke kifordít valamit, vagy magát a drágagyöngyöt, és örül, hogy megtalálta. Nem kereste, véletlenül találta. A Bibliában ezt a szót olvassuk akkor is, amikor az ember úgy talál valamit, hogy keresi. Most olvastuk a drahma történetét. Amikor egy asszonynak tíz drahmája volt, elgurult egy, és keresni kezdi. Itt tudatos keresés van, mert ez az asszony tudja, hogy mit keres.

Ha ezt nézzük, akkor a mai ige mit mond nekünk? Jézus Krisztus talál-e hitet a földön? Ez azt jelenti: Ő ezt fogja keresni. Elmondta a tanítványainak, az akkori hallgatóinak, hogy mit fog keresni ezen a földön. Nem úgy van, hogy Jézus Krisztus visszajön, és akkor talál valamit. Ha nem talál semmit, akkor meglepetés éri. Jézus Krisztus hitet fog keresni ezen a földön. Elmondja az övéinek, hogy ha visszajön, talál-e hitet a földön. Tehát azt fogja keresni. Ezért kell nekünk erre készülni. Amit Jézus keresni fog.

Érdekes, hogy ez a mondat egy példázat végén hangzik el. Ha valaki reggel elolvasta ezt az ígét, lehet, hogy meg is kérdezte magától: hogy jön ide ez a mondat? Tulajdonképpen ebben a példázatban Jézus az imádságról beszél. A példázat bevezető mondata: szüntelenül imádkozni kell, nem szabad megrestülni. Nem szabad ellankadni az imádságban. Erre elmond egy példázatot, és a végén azt mondja: vajon, ha visszajön, talál-e hitet a földön?

Nem tudom, hogy valaki megjegyezte-e: mi van itt? Szól a példázat az imádságról, hogy abban legyünk kitartóak, hűségesek, odaszántak, imádkozunk szüntelen, és a végén mégsem azt mondja Jézus, hogy imádkozókat fog keresni, hanem hitet fog keresni.

Valami ellentmondás van itt? Valahogy Jézus a végére eltévesztette, mit akart mondani? Azt kell mondanunk: bizony, nem tévesztette el az Úr Jézus Krisztus a példázat végén elhangzó mondatot, hogy talál-e hitet a földön. Miért? Hogy lehet akkor magyarázni ezt a mondatot? Miért nem azt mondja: talál-e imádkozó lelkeket ezen a földön? Talál-e olyanokat, akik éppen imádkoznak. Azért, mert egyrészt, ha Jézus Krisztus imádkozókat keresne, amikor visszajön, akkor tulajdonképpen olyat keresne, amit az ember cselekszik. Jézus nem ilyet fog keresni, hanem azt a hitet fogja keresni, amit Isten ad a választottainak, és amiből fakad majd az imádságuk.

Miért mondom ezt? Hogy folytatódik ez a példázat (ez a holnapi ige)? „Némely elbizakodott embernek, aki igaznak tartotta magát, a többieket pedig lenézte, ezt a példázatot mondja: „Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő.” — a többit ismerjük. A farizeus úgy imádkozik: köszönöm, hogy nem vagyok olyan, mint ez a vámszedő itt. A vámszedő pedig azt mondja: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. De miért megy fel

mind a kettő? Imádkozni. Amikor Jézus Krisztus visszajön, ha csak imádkozókat keresne, akkor teljesen mindegy, hogy valaki farizeusi lelkülettel vagy vámszedői lelkülettel teszi ugyanazt.

Látjátok? Van különbség az imádság meg imádság között? Hogyne lenne! Van különbség a szándék meg a szándék között? Az ige alapján van, mert mind a kettő imádkozni ment fel. Mind a kettő felmegy egy szent érzülettel, és Jézus Krisztus ezért nem nézi azt, hogy amikor visszajön, akkor imádkoznak-e, hanem azt fogja nézni, hogy az az imádság, amit elmondunk, miből fakad? Minek a következménye? Ha tetszik: minek a gyümölcse? Mert az vagy a hitnek a gyümölcse — és ez a vámszedő így imádkozott: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. Semmit nem érdelek, semmit nem akarok, de mégis jövök, semmit nem hozva, keresztedbe fogózva — énekelhetnénk már mi. „Meztelen, hogy felruházz, árván, bízva, hogy megszánsz. Nem hagy a bűn pihenést, mosd le, ó, mert megemészt.”

Jézus nem imádkozókat fog keresni, és azért nem, mert nem mindegy, hogyan imádkozunk. Vannak, akik egyfolytában imádkoznak. Vannak, akik többször imádkoznak egy-egy nap. Vannak előírások: ennyit, annyit imádkozz. De Jézus nem azt mondja: erre vagyok kíváncsi, hanem arra: vajon hitet fogok-e találni a földön? Igaz hitet, élő hitet. Olyan hitet, amely üdvözít, amellyel elvihetlek téged, megölelhetlek, felkarolhatlak, magamhoz emelhetlek az én dicsőségembe.

Mit mond nekünk ez a példázat? Láthatjuk, hogy a példázatot nem kell minden részletében magyaráznunk, mert itt arról van szó, hogy volt egy hamis bíró, aki — ma így mondanánk: korrump —, sem Istent nem félt, se embert nem tisztelt. Nem ismer semmit, csak a megvesztegetést, a részre hajlást. Egyszer egy özvegyasszony megy hozzá, aki abban a korban megvetett, szegény, nyomorult volt, magára hagyott, tehetetlen, hogy szolgáltasson neki igazságot, intézd el az ügyemet. Ez a bíró először késlelteti a dolgokat, húzódozik: majd ha az özvegyasszony előveszi a borítékot. Aztán annyit jár a nyakára, hogy a végén elintézi az ügyét és igazságot szolgáltat neki.

Ebben a példázatban nyilván a bíró Istent jelentené, de nem olyan értelemben, hogy a mi Istenünk hamis, sőt ezzel ellentétben, olyan értelemben, hogy a mi Istenünk igazságos. Ezért láthatjuk, hogy egy-egy példázatban nem lehet mindent behelyettesíteni, hanem a példázatnak a lényege a fontos, amikor azt mondja: a hitből való imádságot gyakoroljuk szüntelen, kitartóan, mert ha még ez a hamis bíró is igazságot szolgáltat ennek az asszonynak, mennyivel inkább az igaz Bíró?

A Bibliában többször előfordul: mennyivel inkább. „Ha ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékot adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.” Ha egy ilyen gonosz bíró is felel erre a kitartó imádságra, akkor mennyivel inkább az a szerető, igazságos, jószágos Istenünk, akiben bízunk, és akihez tartozunk.

Figyeljünk arra, hogy Jézus nem azért teszi fel ezt a kérdést, mintha Ő sem tudná rá a választ. Lám, van valami, amire még Jézus sem tudja a választ... Ő

nagyon jól tudja a választ. Nem azért teszi fel a kérdést, mintha bizonytalan lenne benne, vajon talál-e hitet? Ez azt jelenti, hogy vajon, amikor Jézus Krisztus visszajön, lesznek-e hívők ezen a földön, mert Isten ígéjéből tudjuk, hogy lesznek. Sok ige elmondja, hogy akkor is lesznek, mint ahogy mindig voltak. Abban az időben is, amikor abból semmi nem látszott. Amikor úgy látszott, hogy csak egy-két hívő van — mi tudjuk, hogy akkor is hétezer volt is. Minden korban lesznek hívők, akiket, amikor Jézus Krisztus eljön, magához vesz, és azok elragadtatásban részesülnek. Biztatni akarja az övéit.

Mire akarja biztatni: először is arra, hogy lesz igazságszolgáltatás. Jézus Krisztus visszajövele két dolgot jelenteni: az egyik az igazságszolgáltatás. A Jelenések könyve 6,9-10 részben olvassuk a következő igét: „És amikor feltörte az ötödik pecsétet, láttam az oltár alatt azoknak a lelkét, akiket az Isten ígéjéért öltek meg, és azért a bizonyágtételért, amelyet megtartottak. És hatalmas hangon kiáltották: „Urunk, aki szent és igaz vagy, meddig nem ítélsz, és meddig nem állsz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak?”

Ez azt jelenti, hogy a hívők mindig várják az igazságszolgáltatást. Mindig azt az országot várják, ahol igazság lakozik, és sóvárognak az után. Uram, meddig nem szolgáltatasz igazságot? Jézus Krisztus biztatja az övéit, mint ahogy biztatta a Jelenések könyve olvasóit, hallgatóit annakidején, amikor megíratott: tartsanak ki, legyenek erősek, harcoljanak, és ne féljenek, mert lesz igazságszolgáltatás. Mert ha még ez a hamis bíró is igazságot szolgáltat az özvegyaszonyoknak, akkor mennyivel inkább a mi mennyei Atyánk.

Másodszor arra biztatja az övéit, hogy legyenek kitartóak ebben a várakozásban. Erre is olvasok egy ígét 2Péter 3,11-12-ből: „Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek, akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövetelét, amikor majd az egek lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak!” Milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek — erre biztatja, legyetek kitartóak!

És a harmadik, amire biztatja őket: legyenek bizonyosak, hogy ügyük az igaz Bíró előtt van. Legyenek bizonyosak, hogy ügyük, igazságszolgáltatásuk az igaz Bíró előtt van.

És végül: miért mondja Jézus: vajon talál-e hitet a földön? Azért is mondja, mert fel akarja hívni a figyelmét a hívőknek arra, hogy a hitüket milyen veszélyek fenyegetik. A legelső veszély az, amit a magvető példázatában olvassunk. A magvető hinti az ígét, némelyik az útfélre esik — érdekes, hogy nem az útfélre veti —, az égi madarak felkapkodják. Jézus, amikor ezt a példázatot magyarázza, akkor mi ez a kép? Azért kapkodja el az ördög az ígét, „hogy ne higgyenek, és ne üdvözüljenek.” Ez a legelső nagy veszély. A hallott ígét, amely által a Szentlélek a hitemet akarja gerjeszteni, munkálni, a Sátán elkapkodja, hogy ne higgyenek, és ne üdvözüljenek.

Ez az első nagy veszély, amikor az ember még nincs is hitben, de már hallja az ígét, csak nem hallja meg. Nem figyel arra, amit az igében neki Isten üzeni akar. A Cselekedetek könyve 16. fejezetében, amikor Lídia hallja az ígét, a Szentlélek kinyitja a szívét — nem Lídia nyitja ki az ajtót. A Szentlélek kinyitja a szí-

vét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. Ez csodálatos ige. Miért figyeljen? Mert onnan érkezik felé az ajándékozó hit, amit a Szentlélek csodálatos módon termékenyít meg az emberben szívében.

A második veszély, amikor már a hívőkhöz jön a Sátán, és azt olvassuk: ha lehet, megtevéssze még a választottakat is.

A Máté 24-ben Jézus arról beszél, hogy jön a megpróbáltatásnak az ideje, amikor különféle események, próbatételek által a hívő ember hite csorbulhat. Jön a megpróbáltatás, egy olyan világ — látjuk az igében —, ahol még a bíró is megvesztegethető. Egy olyan világ, ahol a korrupció, a csalás, a részrehajlás, az igazságtalanság az úr.

Többekkel beszéltem, — mivel, ha őszinték akarunk lenni, ezek ma is megvannak — és sok hívőnek a hite csorbult. Mintha Jézus ezt több mint kétezer éve nem mondta volna meg, hogy az, akire az igazságszolgáltatás bízott, még azoknál is baj van. Milyen jó, hogy ebben a példázatban hamis bíróról beszél, mert az emberhez csak a hamisság köthető. Az emberhez nem köthető a jóság, az igazság. Jézus nem mondhatja, hogy van egy igaz bíró, aki mindig jogosan, igazságosan, becsületesen ítél. Lásd meg ember, az igazság, becsületesség, az csak az Istenhez köthető, az csak az Úr jellemzője.

Egy ilyen világban, amire Jézus felhívja a figyelmünket, csodálkozunk azon, hogy ilyen jelenségek vannak? Hogy megsokasul a szeretetlenség, megsokasodik a bűn. Milyen erkölcsi, kulturális és gazdasági értelemben vett lejtőn megyünk lefelé. Az ember összeteszi a kezét: milyen romlott ez a világ! Igen, ez azért van, hogy a hívő ember még inkább megerősödjék. Várja azt a Krisztust, aki majd igazságot szolgáltat egy olyan világban, ahol a pénz az úr, ahol meg lehet vesztegetni, ahol a mózesi törvényeket semmibe veszik. Embertől nem félek, Istent nem tisztelek.

Mit jelentett ez? Azt, hogy — ez a bíró bár lehet, hogy ismerte a mózesi törvényeket, mert azok rendelkeztek az özvegyek felett, hogy ügyükben hogyan járjanak el, az özvegyeknek szolgáltatassanak igazságot — Jézus Krisztus nem a rád leselkedő támadásokat, veszélyeket ítéli el, hanem az övéit készíti fel. Nem azt mondja: jó lenne, ha nem lenne ilyen világ, ha nem lenne annyi veszély a hívőkre nézve, nem lenne annyi kísértésük és próbatételük, hanem azt mondja: az lenne jó, ha több hitük lenne. Az lenne jó, hogy amikor Jézus visszajön, akkor hitet találna ezen a földön.

Jézus nem az ellenséget szapulja, nem azokat a próbákat, amiről a Máté 24-ben olvasunk, hanem az övéit akarja megerősíteni, hogy azok milyen állapotban legyenek. Hogy bennünket hogyan találjon. Nem az a kérdés ebben a példázatban, hogy mikor, hanem, hogy kinek jár majd az igazság. Az igazság odaítélése azoknak, akik hitben vannak, mert hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni — mondja az ige.

Az a kérdés: Jézusban vagy-e, mert akkor az igazságszolgáltatásra számíthatsz. Ha Jézuson kívül vagy, akkor pedig ítéletszolgáltatásra számíthatsz. Vajon, ha eljön az Emberfia, talál-e hitet a földön? Lehetne azt is boncolgatni: mit talál helyette? Most ezt vigyük el, ezzel menjünk haza: vajon talál-e hitet

ezen a földön? Vajon engem hitben talál-e, mégpedig élő, igaz hitben? Olyan hitben, amely üdvözítő hit, amely elég ahhoz, hogy Jézus Krisztus magához vegyen.

A 276. ének néhány sorát hadd említsem:

A földön, ha elvesztem
Szerelmem tárgyait,
Maradjon meg mellettem
Szerelmed és a hit;
Csak azt el ne veszítsem,
Mi benned, ó Úr Isten,
Remélni megtanít!

Később azt mondja:

A hit drága kincse
Örök és fő javunk.

Adja Isten, hogy amikor Jézus visszajön ítélni élőket és holtakat, ez a kincs nálad legyen. Ez a kincs tegyen értékessé téged, és emiatt a kincs miatt, öleljen magához Jézus Krisztus, a mi visszajövő Urunk.

Imádkozzunk!

Istenünk, köszönjük, hogy a te ajándékok a hit. Köszönjük, hogy olyan gazdagon adtad és adod ajándékodat mind a mai napig mindazoknak, akik igédre figyelnek, és akikben a Szentlélek felgerjesztheti a hit ajándékát.

Köszönjük, hogy ez az ige megállított bennünket, gondolkodásra, kitarásra, imádságra, hűségre, odaszánásra késztet.

Bocsásd meg, Urunk, hogy nem úgy vagyunk, mint az az özvegyasszony, aki nem arra gondolt, hogyan zaklathatna egy ilyen magas beosztású embert. Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor olyan szégyenlősek vagyunk, és nem járunk eléd, nem kérünk téged, az uraknak Urát és a királyoknak Királyát. Nem az a vágyunk, hogy bárcsak igazságot szolgáltathatnál az ügyünkben.

Köszönjük, Urunk, hogy a várakozás napjaiban, advent idején arra eszméltetsz bennünket, hogy vajon igaz hitben vagyunk-e, az határozza-e meg az életünket, cselekedeteinket, imádságainkat. Vajon megvannak-e a hitnek a gyümölcsei az életünkben, amiről felismerhetők vagyunk, hogy hozzád tartozunk, téged félünk, a te törvényeidet megtartjuk. Kérünk, ajándékozz meg bennünket ilyen lelkiállással.

Köszönjük, hogy kezébe tehetjük életünket, szeretteinket, betegeinket, a gyászolókat. Kezébe tehetjük ezt az időt, amely karácsonyig tart, és majd egész ünneplésünket. Engedd, hogy szent legyen számunkra az ünnep. Engedd, hogy igédet halljuk majd, és azt a Szentlélek megvilágosítsa nekünk igehirdetőknek és igehallgatóknak egyaránt.

Kérünk, hallgass meg mindazokat a könyörgéseket is, amelyeket most csendben mondunk el. Köszönjük, hogy előtted van az ügyünk, és köszönjük, hogy a maga idejében szolgáltatasz igazságot választottaidnak.

Ámen.

Énekeljük a 291,7-11 dicséretet:

7. Kérünk, ily nehéz ügyünkbe'
Ne adj ellenség kezébe,
Ne vesd bűnünket elődbe,
Végy be inkább kegyelmedbe.
8. Keresztyéni egyességben,
Nevednek szentelésében,
Szent igédnek értelmében,
Tarts meg minket mindvégiglen.
9. Bírjad lelki országodat,
Véreden vett jószágodat,
Hogy e siralom völgyében
Légyünk csendesek szívünkben.
10. Adj állandó egyességet,
Lelki-testi békességet,
Hogy megfutván itt a pályát,
Vehessük el a koronát.
11. Dicsértessél áldott Isten,
Ki minket könyörgésünkben
Meghallgatsz nagy kegyelmesen
És részeltetsz mindezekben.